

WATER UIT DE ROTS
DOOR HÉLÈNE SWARTH

Mijn dorre staf bezweert de heete rots:

— „O laat zoo wreed mij niet verdorsten! Laat er
Uw steenen hart mij geven levend water!”
En schrik bevangt mij: straft nu God mijn trots?

Doch blank van schuim, met bruisend blij geschater,
Ontsprong de rots en plaste water plots.

En, koel gelaafd, gebaad, een bode Gods,
'k Riep, overstemmend 't wilde brongeklater,
't Verdorstend volk, verdoold in de woestijn:

— „De heete rots laat levend water stroomen!
Zoekt geen oase! Drinken hier wilt komen!
Vult álle uw kruiken, wie gelaafd wil zijn!”

Terwijl ik riep, gelijk in booze droomen,
De bron verdroogde en 'k vlood, vol schaamte en pijn.
